

Kántor Zsolt

A LIMES ÁTLÉPÉSE

A lelkiismeret megesz, azután egy szigetre kitesz.
Addig vág, amíg túlteszed magad.
A bűnbánat elpárolog, duzzogó
medúzák másznak be a hajóroncsba. A ceruzabél
elpattan, az agy helyén egy földgömb,
egy elbillent, fragmentált naprendszer.
Nagy üstdob mélyén kuporog a karnagy.
„Homokszerű, barna granulátum az éj” –
mormolja, és iszik az ellenelégiából.
Az uszodát hó borítja, csupa fagyalt a medence.
Míntha szőke haj nőtt volna a fű helyén,
egy holló csipegeti a *gén*eket.
Lépcsőkre húzok cipzárt, mielőtt imádkozom.
Csak a Vezér és a Bástya marad a táblán,
az ellenség két csikóval küzd tovább.
A Múza sikolt: éppen annak vagy legkevésbé ura,
ami létednek legjobb része lehetne.
Rezgések, vibrálás, érlelődés.
A víz is felpöndörödik, mint ezüstpapír
a horizont klaviatúráján,
pántolt boltívek, erős pártázat.
Szökőár a szív mélyéből.

(Eszé, 2005/4.)

KÁNTOR ZSOLT 1958-BAN SZÜLETETT DEBRECENBEN. VERSET ÍR.